

Dinók Zoltán: A tanár

–Nem emlékszel? – kérdezte Mária a fiát. Ő javasolta annak idején, hogy pszichológushoz menj.

–Hát ez felháborító! Nincs nekem olyan nagy bajom. S az óta se volt. De egyébként ezt elmondhattad volna! – mondta András.

–Már akkor bajok kezdődtek veled. Igen, tizenöt éves korodban. – mondta Mária.

–Bajok... Jópofa. Csabáné – hát az egy förtelmes tanár volt.

–Még förtelmesebbnek tűntél te neki!

–Az ilyen beszédek nem szeretem! Az emberben kisebbségi érzést vált ki!

–Kisebbségi érzésed volt neked amúgy is!

–Bizonyos dolgokról nem is tehetek!

–Mert mindennek más az oka mi?

Bandi a szobájába vonult. Nagy könyvtára volt s írónak készült. Már húsz novellája megjelent. De most írás helyett ki akarta szellőztetni a fejét. Fogta a kabátot s búcsúzott anyjától.

–Csak a szokásos sétámra megyek! – mondta.

–Vigyázz az autókra! Péntek van, nagy a forgalom.

Bandi a friss levegőre érve máris jobban érezte magát. Közben rágyújtott. Mindig ugyanarra a padra ült le, most is oda igyekezett. Melléje ült egy öregember s nagyokat sóhajtott.

–Milyen szép idő van ma! – mondta.

–Igen. Tegnap esett.

–Az unokám az ilyen időt szereti, mert sokat lehet ilyenkor játszania a parkban.

–Én is. Mert le tudok ülni erre a padra. – mondta Bandi.

–Okos fiatalnak látszol! – mondta a bácsi.

–Író vagyok!

–Nahát! Ez igen. Gratulálok.

–Még korai a gratuláció. – mondta Bandi.

Az öreg épp folytatta volna, mikor cseng a mobilja.

–Igen. Máris megyek.

Majd kikapcsolta.

–Az unokám beteg. 38 fokos láza van. Mennem kell.

Felkelt s útjára, a dolgára ment. Bandi belegondolt, milyen is az, ha valakinek unokája van. Mennyi gonddal jár... A fiatal író épp hazafelé tartott, amikor nem hisz a szemének, hogy egy ház sarkában ki áll: Csabáné, az osztályfőnök. Tiszta részeg volt, alig állt a lábán. Meglehetősen rossz színe volt, mint aki mindjárt nagyot hány. Bandin érdekes, vegyes érzelmek futottak át. Az ő osztályfőnöke, aki mindig a jóra, a szépre, egyáltalán az életre tanította, most itt áll részegen s alig van magánál. Ez a nő mondta, hogy jó lenne, ha ő elmenne pszichológushoz! Milyen ember és tanár az ilyen? Aztán a tanárnő Bandihoz fordult, hiszen észrevette őt.

–Bandi, te vagy az? – kérdezte.

–Igen. Én. És maga? Így leitta magát?

Az egykori tanárnő hallgatott. Szégyellte is magát.

–Már nem tanít? – kérdezte Bandi.

–Már nem.

–És így telnek mostanság a napjai?

–Nem egészen.

–Azért csaknem alkoholista?

–Nem vagyok az.

–Emlékszik, hogy maga mondta, hogy menjek pszichológushoz?

Csabáné síri csendben hallgatott.

–Ne haragudj, tudom, normális gyerek vagy te!

–Akkor annak idején miért nem így látta?

Csabáné nem tudott mit mondani. Végül azt mondta:

–Olyan zárkózott és csendes gyerek voltál, hogy az már beteges...

–Ez nem igaz, maga is tudja...

–Talán nem emlékszel, milyen voltál?

–Majd maga emlékezzen vissza erre a jelenetre, ha megöregszik! – mondta végül a fiatal író. S otthagya. Az emberek mind megvetéssel néztek rá. Nem is gondolták volna, hogy ez az asszony valaha tanár lett volna, osztályfőnök... Bandi valósággal azt gondolta, az ember előbb vegye ki a szeméből a gerendát, utána küldje az embert pszichológushoz...